

(ՏԱՃԱՐ Մ. - ՌԱՓ ՎԱՐԺԱՐԱՆԻ ԱՄԱՐԱՆՈՑԻՆ - ԱԶՈՒՈՅ)

Ո՛վ է տեսեր շափիւղայ երկինքներու տակ ծրփուն
կարկեհանէ նոր տաճար՝ զմրուխտ ծովի գիրկն հեռուն,
Հըսկայ ցեղի մ'հանճարի արուեստին հրաշք աննման
Քառսուն դարու փառքերով ճակատագրի մ'հանգրուան:

Ո՛վ չէ տեսեր բոցերովն արշալոյսին հրդեհուած
Ազրոյի բարձունքին այս Սուրբ Նըշանն երկնամբարձ,
Կանգուն ոսկի զընդանին* դէմ՝ զոր Տոժեր կերտեցին,
Ուր յետին շունչը մեռաւ Կիլիկեան գոռ Առիւծին:

* * *

Ողջոյն քեզի մենաւոր կամոյղիկէ խաչապսակ,
Դուն դարերո՛ւ տեսական, ուր կ'ողողէ լոյսն համակ
Ոսկին համակ՝ մեր Անին, Անին որ սիրտ կ'արիւնէ
Հայուն՝ կերտել իր ոստանն հազար ու մէկ տաճարէ:

Արեւելքի բոցերէն որպէս փիւսիկ վերածին
Դուն կը հանգչիս թեւաբաց ազատ լեռան կատարին,
Մնա՛հ Մուրատ-Ռափայէլ քեզ հայ ճետեր կը ձօնեն
Որ Մխիթարի հանճարով Մեսրոպի գիրն ապրեցնեն:

Կարմիր տաճար կարմիր ցեղին,
Կարմիր արեւն եղեմին
Կարօտ ունի, համբոյր ունի
Համբոյր՝ ճակտիդ գեղանի:

Կարմիր տաճար, պանդուխտ տաճար,
Ծիծեռնակներն մեր հազար
Ծիծեռնակներ որ բոյն չունին՝
Քիւերուդ տակ բոյն դըրին:

Գարունն իրենց քու բլրակդ է,
Գարունն իրենց հասակդ է.
Մնոնց հաւատքը ծոցիդ մէջ
Խունկ եւ բուրվառ է անշէջ:

Հայոց մայրեր, այս սրբարանն
Ձի համար ձեռք դաւաճան.
Թող հոս մեծնան կորիւններն նոր
Մեր առիւծին վիրաւոր:

Ձագերն այստե՛ղ հրակայանան
Արծիւներուն հայկական,
Ու տարմատարմ սաւառնօրէն
Դառնան լեռներն մեր նորէն:

Նորէն դառնան աչքեր քանցեն
Այն սրբապիղծ գազանէն՝
Որ լուսածին մայրերուն մեր
Կերաւ թողիք մարմիններ:

Թող Վան-Տոսպի ժայռերուն ծոց
Դնեն բոյներ անմատոյց,
Ու զարմերով յաւերժական
Հըսկեն բախտին հայկական:

Պատուանդանիդ բիւրեղեայ կ'երկրպագենք, Սո՛ւրբ Նըշան,
Սո՛ւրբ Նըշան մեր հայրերուն, փառքի կոթող, գլին արեան,
Քեզ կը դիմենք արցունքով, մեր հայրերուն ետեւէն
Թափառելով այս աշխարհն, ո՛վ Հայ ցեղին ապաւէն...

Տես, որպիսի՛ հաւատքով քե՛զ են փարած անմեկին,
Ձոյգ բազուկներն Հայութեան՝ Մեսրոպ, Սահակ հոգեւին,
Հնգետասան դարերով անջինջ գըրած գերդ պատգամ
Ճակատագիրը՝ խորհուրդ թաքուն ցեղէն մարդասպան:

Բայց մենք ծնունդ Մեսրոպի հանճարին, ո՛վ Սուրբ Նըշան,
Ձայն կը կարդանք որպէս լոյս, ու կը կրկնենք միաբան
Ուխտն Արտազու դաշտին՝ զոր կնքեց Կարմիրն Վարդան,
Ուխտն Այաշի բանտին՝ զոր կնքեց Ատոմ, Վարուժան:

Վարդեր, վարդեր քեզի ձօն Տղմուսներու ափերէն,
Նահատակներ բիւրաւոր որ քեզ երկիր կը պագնեն.
Մէն մի հայ տառ՝ դարերու հոգին առած քու առջեւ,
Կը նըլագէ յոյսն հայուն պաշտումիդ մէջ յարատեւ:

* * *

Ողջոյն քեզի շափիւղայ երկինքներու տակ ծրփուն
Կամոյղիկէ կարկեհան զմրուխտ ծովի ծոցն անհուն.
Համբոյր քարիդ, ո՛վ հրաշք հայ արուեստին սրբազան,
Հայ սերունդին խանձարուրք, լոյսի օթոց, ՍՈ՛ՒՐԲ ՆԵՇԱՆ:

Ազրոյ, 16 Սեպտ. 1932

Հ. ԵՂԻԱ ՓԷՉԻԿԵԱՆ

*. Դո՛հակը՝ ուր արգելափակ մնաց Վենետիկյ հանրապետութեան վճռով Կիլիկեան մեր պատմական վերջին հարստութեան այդ յետին շառաւիղ զշխուն՝ Կատարինէ Քոռնարոյ: